

Vuodet vierivät,
en muista montakaan,
en syksyn tuulia,
en kevään kohinaa.
Vain talvi mieleeni
on tiensä polttanut.
Yhtä kylmää loistoa
harmaudessaan...

Monen illan hetken sinisen
on mieleni maalannut muistoihin,
joissa yhä metsieni synkkyyteen
toi valheen valon pappi Jeesuksen.

Tuo arpi ei koskaan ole muuttunut,
vain hetken hiipunut menneisiin.
Paskamoraalinne on jo liikaa juurtunut,
kuin rikkaruoho, kylvämänä matojen.
Tuo vitsaus, kulkutauti
säälän ja laupeuden...
Vielä niitän raivaten,
sen juurta jaksain, raivoten!

Vuodet vierivät,
en mieti montakaan,
en enää välitä
ennen muutosta.
Silti kirkko palaessaan
on parhaillaan.
Yhtä jäistä loistoa
kaameudessaan...

Niin kauan että ihminen ei muista
on kuu kiertänyt jälkeen sen.
Itselleni Viha on tuore, eilinen
ja voimistuu vain myötä vuosien.

Sillä lopulta jonain talvena
olen vahvimmillani
ja saan vihdoin todistaa
Herran kansan kuoleman.

Ja tuo aika on mitä mainioin, kylven
veressänne riemuiten...
Vanhat haavat parantuneina,
vanha kosto on täytetty.